

La ciutat i l'oblit

Zenit 2010

Conxita Jiménez
Josep Lázaro
Albert Cardona

v a r i a

La ciutat i l'oblit

Zenit 2010

Conxita Jiménez
Josep Lázaro
Albert Cardona

Primera edició: novembre del 2010

© dels textos: els autors
© de la imatge de la coberta: Fidel Solé

© d'aquesta edició:
Edicions La Gent del Llamp

Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

Fax 977 61 43 57

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Gràfiques Moncunill, SL

ISBN: 978-84-9791-792-6

Dipòsit legal: T-1736-2010

ÍNDEX

La ciutat adormida	9
<i>Conxita Jiménez</i>	
L'oblit desballestat	35
<i>Josep Lázaro</i>	
Paraules visibles	75
<i>Albert Cardona</i>	

La ciutat adormida

Conxita Jiménez

La ciutat adormida)

La solitud seu en una pantalla
i en una escala sòrdida
que es gela quan el silenci
s'atura en els esgraons.
Penso en la casa de davant
absurdament deshabitada
mentre l'armari a la cambra
ja m'ha quedat petit.
I en la façana buida
on els records es pengem
del glaç d'una finestra
on no hi ha ningú.
Ha saltat una teula amb el vent.
Entre sons d'alumini
s'escola un gemec
i l'ofega la calç.
I penso en la solitud
com en una paret
que s'alça translúcida
i es queda en la pantalla.

(Conxita Jiménez

Fa molt de fred.
Els pensaments s'entelen com boques
que besen les últimes llums.
En la foscor,
la petita flama del fogó
m'escalfa el sopar. Prenc
el primer glop de l'olla tèbia
i em bull com si fos viu
un record.
Prenc el segon glop.
Com una llengua,
em baixa intensament pel cos
i m'inflama els llavis
tous com grans d'arròs.
Puja furtiva l'aigua
i mor, com un perfum blavís
quan es dissol, callada i nua,
mentre el foc l'abraça,
i es dispersa banyada
pel desig de la lluna.
I remet el fred
quan es banya dormida
com una font calmada
a la cuina
a les rajoles blanques
i a les bigues.

(12

La ciutat adormida)

Des de l'autobús se'm desdibuixen,
com túnels fonedissos,
els arbres.
Cau la nit com una esfera
ombrívola i es deixa
lliscar en la duresa de l'asfalt
mentre les rodes marquen el traç
que enfosqueix com una heura
la superfície de les cases.
Creixen com portes
petites taques de llum
quan declina l'esfera
i penso
que sóc tan lluny de mi com la pols
que es desgasta en els seients.
El fum de les fàbriques
ofega els estels,
les runes contigües,
les fibres obertes,
les cambres tancades,
i esguarda
amb un pas molt cansat
el ciment.
Puja l'esfera
i, blanca,
la primera estona se'm barreja amb l'alba
i em trobo
quan la pols se'm cola entre els cabells.

L'oblit desballestat

Josep Lázaro

L'oblit desballestat)

FIL I PLOM

Plouen llàgrimes d'òxid
dels ulls de bou
que ja no et miren.

On ets, si el cor vol més?

Amides la pregonesa,
sense escandall.

T'esllavisses construint-te.

Hivernes amb els moviments quiets
de l'oblit desballestat,
i jo t'assenyalo amb la necessitat
d'ocupar les mans.
Crido el teu nom sense cap dret,
amb la lleugera possessió
de les paraules
i res calma ni desfà la memòria.

Vam ésser fil i plom
tenyits de vida,
estimant-nos
més enllà dels suburbis del cos.

(Josep Lázaro

VEUS DE GLAÇ

I

Escolta com et parla
la veu de glaç.

SALVADOR ESPRIU

Tombo instants del temps.

Sovint entro en la teva nit
davallant tions de silencis,
fent lloc a les cendres argentades
de serenor.

Sí, has dit vida i crema
perquè me l'has fet estimar.

(40

(Josep Lázaro

BIVAC

Tot és provisorí
fins i tot el vent roig
que bufa urent
pel camí estret de la uretra.

He plorat la coïssor
amb la mirada closa,
cargolat per la fiblada
de sorra i sang.

He traslladat tot
a la llum que em serva
com auguri dels teus ulls fugaços
que cremen com pols de cometes
quan travessen l'atmosfera.

He traslladat tot,
perquè tot gira entorn de l'aigua,
i vull ser la llunyania que passa
a prop de les teves deus.

(72

Paraules visibles

Albert Cardona

EL CONTE QUE NO S'ACABA MAI

Els dos exèrcits finalment s'havien trobat. Feia dies que es buscaven i es defugien, tot i esperant l'ocasió més propícia per a l'enfrontament. Aquell matí coincidiren en una esplanada suficientment gran per donar cabuda als milers d'homes que es matarien els uns als altres, a benefici d'obscurs desitjos dels senyors respectius. Les formacions oposades eren gairebé simètriques: una part central formada per la infanteria, en ordre tancat, grups perfectament alineats agrupats de cinc-cents en cinc-cents separats per uns dos-cents metres entre ells, formaven quadrícules vivents que es mourien totes al mateix temps al toc imperatiu i glaçador de les trompetes; als costats, també en perfecta formació, lleugerament en angle respecte de la infanteria, hi havia els cavallers; els colors vius i variats de la roba contrastaven amb els diferents tons de verd del terra i de la vegetació que envoltava tota l'esplanada, les cotes de malla metàl·lica brillaven enlluernadores amb els primers raigs de sol del matí; els cavalls piafaven excitats, preveient el que succeiria, núvols de vapor d'aigua difuminaven els caps dels animals en sortir-los pel nas i la boca les bafarades d'un alè inquiet i nerviós; darrere de la formació, més grups de combatents, tant a peu com a cavall, disposats en un cert ordre dins d'un aparent desordre, configuraven les reserves que entrarien en combat quan i on convingués a mesura que es desenvolupessin els fets;

(Albert Cardona

finalment, el comandament superior s'havia col·locat en una posició elevada per poder donar les ordres oportunes a partir de la informació de la qual disposaria de primera mà, veient amb els seus propis ulls el carnatge que es produiria tot seguit.

L'ordre fou donada. El sonar de les trompetes, en donar el toc de càrrega, esperonà els homes, ja prou exaltats amb l'excitació del moment. Les dues infanteries s'aproparen, quan eren quasi a tocar baixaren les piques, que formaren un bosc només penetrable a través dels espais buits que havien deixat els morts i ferits per causa de la caiguda, damunt d'ells, de núvols de fletxes, que els arquers disparaven sense descans cap a les files de guerrers que combatien a peu. Moments després, intervingueren les cavalleries, xocant els dos bàndols entre ells i massacrant la infanteria un cop arrabassada la primera línia de batalla.

Un grup de combatents va anar derivant cap a un bosquet que hi havia a la dreta de l'esplanada. En Guillem, aprofitant un moment de descuit, es va escapolir per entre els arbres mirant d'allunyar-se d'aquella carnisseria atroç pensant tornar amb els seus un cop acabada la lluita. Caminant va arribar a una pobra cabana, més aviat una barraca, va entrar-hi. En la foscor no s'adonà que una ombra s'amagava. Un cruixit el va alertar i va tenir temps suficient per esquivar una ganivetada que li anava dirigida. Va parar el cop, d'altra banda no gaire fort, i amb les dues mans va agafar l'atacant i el portà a la llum. La sorpresa va ser gratificant. Era l'Helena, la seva estimada que va haver de deixar per anar a una guerra que no entenia. Quan es van reconèixer, es van fondre en una abraçada sense fi. A poc a poc, sense paraules, van decidir que havien d'aprofitar el temps perdut. En Guillem va deixar les armes a un racó, es va treure les armilles i els pantalons i ella deixà caure a terra el gipó que portava com a única peça de roba. Tots dos nus van poder contemplar-se amb impaciència. De seguida el neguit s'apoderà d'ells. La crida de la

El col·lectiu La Gent del Llamp
compta amb el suport de

Diputació Tarragona

Consell Comarcal del Tarragonès

**FUNDACIÓ PRIVADA
MÚTUA CATALANA**

